

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2023r.

sprawy **D.M.**

skazanego za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 15 grudnia 2022r., sygn. akt V Ka 1630/22,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 28 marca 2022r., sygn. akt II K 1709/17

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.N. – Kancelaria Adwokacka w G. – kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W wywiedzionym, nadzwyczajnym środku odwoławczym sformułowano zarzut rażącej obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, a konkretnie *„błędnej oceny zeznań świadka D.M. i braku wyjaśnienia rozbieżności w tych zeznaniach, a w konsekwencji wyciągnięcie nieuzasadnionego wniosku o wiarygodności tylko wcześniejszych zeznań, przy jednoczesnym odmówieniu waleru wiarygodności zeznaniom z dnia 4.11.2019r., niewłaściwej, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów analizy dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu antropologii, w sytuacji, gdy dowód ten w najmniejszym stopniu nie pozwala na uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu oraz niewłaściwej, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów analizy dowodu w postaci badań traseologicznych oraz z zakresu laboratoryjnej genetyki sądowej i w konsekwencji uznanie, iż oskarżony mógł dopuścić się popełnienia pierwszego z zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów”*.

Nie ulega wątpliwości, że tak sformułowany zarzut nie mógł być skuteczny. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony apelacją wyrok Sądu Rejonowego wyłącznie w części dotyczącej wynagrodzenia obrońcy z urzędu, w pozostałym zaś zakresie utrzymał ten wyrok w mocy. Oznacza to, że Sąd nie dokonywał samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie czynił zmian w przestrzeni ustaleń faktycznych. Tym samym nie mógł on naruszyć wskazanych w zarzucie przepisów.

Przypomnieć trzeba, że art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Z kolei, co do zasady, zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne – taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Również art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Zarzut kasacji, w formie, w jakiej został skonstruowany, mógł zostać postawiony wyłącznie pod adresem Sądu I instancji w toku postępowania apelacyjnego. I nawet analiza uzasadnienia kasacji nie pozwala na przyjęcie, że intencją skarżącego było postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 433§2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutu apelacji, dotyczącego

uchybień przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. (zarzut 2 zwyczajnego środka odwoławczego).

Zupełnie zatem na marginesie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy rozpoznał powyższy zarzut, nie poprzestając na zaakceptowaniu czy powtórzeniu argumentacji Sądu I instancji, ale dokonał własnych rozważań, które odnoszą się bezpośrednio do wątpliwości zgłoszonych przez obronę w apelacji, zarówno co do zeznań świadka D.M., co do opinii biegłego z zakresu antropologii, jak też badań traseologicznych oraz z zakresu laboratoryjnej genetyki sądowej. Wobec treści zarzutu kasacji, jak też z uwagi na wyczerpujący charakter wypowiedzi Sądu Okręgowego, nie istnieje potrzeba powtarzania jego wywodów.

Mając na względzie wszystko powyższe należy uznać, że skarżący nie wykazał, by Sąd Okręgowy dopuścił się jakiegokolwiek uchybień o rażącym charakterze, które mogłoby mieć wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano natomiast wynagrodzenie według norm przypisanych. Mimo złożenia wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przy zastosowaniu stawek dla tzw. „adwokata z wyboru”, obrońca w żaden sposób tego wniosku nie uzasadnił. Zakładając, że podstawą do jego złożenia był wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r., sygn. akt SK 66/19, należy zwrócić uwagę na fakt, że orzeczenie to dotyczyło rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w zakresie, w jakim ono już nie obowiązuje. Co więcej, brak jest podstaw do rozszerzania skutków wydanego przez Trybunał Konstytucyjny wyroku na przepisy, których on bezpośrednio nie dotyczył.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(Z.K.)

[Ł.n]

